

[Arbejds- og Socialministeren.]

at der Gud ske Lov langt de fleste Steder, hvor man har Hjælp i Hjemmet, Husassistent eller Medhjælp, hvad man nu kalder det, er Tale om, at der er rykket en ny Husfælle ind hos Familien. De skal leve sammen hver Dag, de skal være sammen i Arbejdet og i de gode Hjem for en stor Del ogsaa i Fritiden, og dør tror jeg i og for sig ikke, at man gavner Forholdet ved at have alt for mange massive Bestemmelser. Jeg tror slet ikke, at man gavner Forholdet ved at komme med Bestemmelserne i en særlig Lovgivning, som det vil blive i dette Tilfælde. Jeg vil meget hellere have dem knyttet til selve Medhjælperloven, saa vi kan samle de generelle Bestemmelser, som bør være gældende baade til Beskyttelse og ogsaa til Hjælp for at klare de Forhold, der kan blive Tale om at klare.

Med det samme jeg er ved Husfællen, kan jeg tilføje, at f. Eks. i et Hjem med Børn betyder det overmaade meget, hvilken Hushjælp man faar. En Husassistents Paa-virkning over for Børnene kan ofte ligestilles med Moderens. Nu er det ikke saaledes, at jeg vil paastaa, at man har alle Englene paa den ene Side Plankeværket, det gælder saavel Husmødre, som det gælder Husassistenter. Dør hvor det gaar godt, det vil sige, hvor der er gensidig Respekt over for det Arbejde, der ydes, og for den Indsats, der kommer til Kende, har man ikke Brug for Bestemmelser, og hvor det gaar daarligt, hvor Gnisterne fra Køkkenet forplanter sig ud, saa vi andre kan faa dem at se, dør hjælper disse Bestemmelser ikke, dør er det bedst, at Forholdet bliver hævet.

Det er derfor, jeg har tilraadet, at man tager med en vis Varsomhed paa et Spørgsmaal som dette. Det rækker efter min Opfattelse lidt længere, end man er tilbøjelig til at tro i det Øjeblik, man staar over for en Lovgivning paa et Omraade, der er saa ømfindligt som netop dette.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Arne Sørensen): Det er blevet saa sent paa Dagen, at det vist ikke er rimeligt, at jeg gaar ind paa alle de mange Enkeltheder, der er kommet frem, jeg haaber der vil blive Lejlighed til det i det Udvalg, der har været nævnt nogle Gange. Men der er allerførst et Par principielle Ting, som flere har været inde paa, og som jeg gerne vil trække sammen i en samlet Besvarelse.

Jeg vil begynde med de allersidste Bemærkninger, som blev fremsat af den højtærede Arbejds- og Socialminister, at hvor det gaar godt, har man ikke Brug

for disse Bestemmelser, og hvor det gaar daarligt, hjælper de alligevel ikke. Jeg synes jo, at hvis man fremsætter en saadan Kritik af dette Lovforslag, kunde man i og for sig overføre Kritikken paa en hvilken som helst Lov og ogsaa paa dette overhovedet at have Love. Love er ikke til for de Mennesker, der frivilligt er flinke og retfærdige mod hinanden, de er netop til for at holde dem, der ikke er helt flinke ved hinanden, til at opføre sig noget bedre mod hinanden. Det er den eneste Berettigelse, der er ved Love, det er alle Loves Berettigelse, og det er ogsaa denne Lovs Berettigelse.

I Fortsættelse af dette vil jeg gerne sige til den borgerlige Del af Ordførerne, det gælder baade det ærede Medlem Fru Elin Appel og det ærede Medlem Fru Oda Christensen, at jeg synes, at begge disse Ordførere kom for hurtigt om ved de Problemer, der er imellem de to Parter. Det er smukt og godt, at der i en lang Række Tilfælde er et Venskabsforhold mellem en Husmoder og hendes Husassistent. Naturligvis kan det være Tilfældet, at dette Forhold er til Stede; naar det drejer sig om Gaardmandshjem paa Landet, hvor det er Datteren fra et andet Gaardmandshjem, som er i det paagældende Hus, kan det ofte være saadan, at et Venskabsforhold er til Stede, og det vil naturligvis ogsaa være det i en Del andre Tilfælde, men jeg vil alligevel vove at paastaa, at det er et Mindretal, det drejer sig om. Jeg vil alligevel hellere have Lov til at være nøgtern og sige, at i de fleste Tilfælde bestaar der ikke det, man kan kalde for et Venskabsforhold mellem en Husmoder og hendes Husassistent, og det er borgerligt Hykleri, hvis man fremstiller det saadan.

Jeg kan godt forstaa, at det er noget, de to Ordførere er kede af. De synes, at det er kedeligt at bringe disse Kontrakter og Regler ind i et Hjem, men naar det nu er saadan, at der ikke kan regnes med det omtalte Venskabsforhold i de fleste Tilfælde, maa det være dør, som i alle andre Tilfælde, hvor der gives en Lov, at de, der frivilligt er flinke og ordentlige ved hinanden, gaar ind under Lovens Bestemmelser i Solidaritet for at hjælpe til at give gode Bestemmelser for dem, der ikke kan være flinke og ordentlige ved hinanden. Det er en almindelig Regel, som ordentlige Mennesker, flinke Mennesker og rare Mennesker maa gaa ind under.

Der er et Par Bemærkninger om Dansk Samlings egen Stilling i denne Sammenhæng, som jeg gerne vil komme ind paa.